

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 175/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 176/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2010 doručená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 176/09.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom odvolacieho konania vedeného na krajskom súde, ktorý podľa jeho vyjadrenia dosiať o podanom opravnom prostriedku nerozhodol.

Spisový materiál bol spolu s opravným prostriedkom predložený krajskému súdu 18. decembra 2008. Dňa 31. marca 2009 bol vrátený prvostupňovému súdu bez rozhodnutia na účely predloženia podkladov umožňujúcich posúdiť včasnosť podaného odvolania. Následne bola vec sťažovateľa krajskému súdu opätovne predložená 21. mája 2009.

Sťažovateľ využil právny prostriedok poskytovaný mu na ochranu jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) – sťažnosť na prietahy v konaní, s ktorou sa obrátil na krajský súd listom z 8. februára 2010.

Podpredseda krajského súdu listom sp. zn. 2033/2010 z 3. marca 2010 oznámil sťažovateľovi, že jeho sťažnosť posúdil ako dôvodnú, a zároveň poukázal na to, že *„Predsedníčka senátu tiež uviedla, že predmetná vec je zaradená na vybavenie v mesiaci marec 2010.“*

V závere listu sa podpredseda krajského súdu vyjadril, že bude vec sťažovateľa *„naďalej sledovať z hľadiska jej bezprietahovosti a plynulosti až do jej právoplatného skončenia“*, predsedníčku senátu vyzve, aby neodkladne prijala ďalšie opatrenia na odstránenie vzniknutých prietahov, a že vec bude *„prevedená do režimu sledovania vecí podpredsedom krajského súdu...“*.

Sťažovateľ sa v sťažnosti vyjadril, že stanovisko podpredsedu krajského súdu považuje za *„formálne ubezpečenie s nízkou dôveryhodnosťou“*.

Ústavný súd naopak zistil, že krajský súd vo veci 31. marca 2010 rozhodol a jeho rozhodnutie bolo spolu so súdnym spisom sp. zn. 21 C 79/07 odoslané 16. apríla 2010 Okresnému súdu Bratislava II.

V závere sťažovateľ navrhol ústavnému súdu vydanie rozhodnutia, v ktorom by bol krajský súd zaviazaný *„k takému konaniu, ktoré povedie k včasnému rozhodnutiu vo veci“* a ktorým by bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhrada trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Aj keď sťažovateľ námietku porušenia základného práva nešpecifikoval odkazom na konkrétny článok ústavy, prihliadnuc na obsah odôvodnenia sťažnosti posúdil ústavný súd ním uplatnenú námietku ako namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práva alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ adresoval krajskému súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch 11. februára 2010, pričom ústavnému súdu doručil svoju sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy 1. apríla 2010.

Ústavný súd v zmysle svojej stabilnej judikatúry zastáva názor, že sťažnosť na postup súdu podanú podľa zákona o súdoch možno považovať za účinne využitý právny prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak je konajúcemu súdu doručená v takom časovom odstupe pred doručením sťažnosti ústavnému súdu, že predsedovi konajúceho súdu bude poskytovať dostatok časového priestoru na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom v napadnutom konaní. Ak to tak nie je, potom podľa názoru ústavného súdu je podanie sťažnosti na postup súdu podľa zákona o súdoch iba formálnym úkonom, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by takáto sťažnosť v iných časových reláciách (teda s dostatočným časovým odstupom pred adresovaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu) mohla mať (m. m. IV. ÚS 278/04, IV. ÚS 74/05, IV. ÚS 48/06).

Necelý dvojmesačný časový odstup medzi doručením sťažnosti krajskému súdu, s prihliadnutím na odpoveď podpredsedu krajského súdu z 3. marca 2010, a doručením sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu nepovažuje ústavný súd za vytvárajúci dostatočný predpoklad pre účinnosť využitia právneho prostriedku, ktorý sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V skutočnosti, ako sa v priebehu konania na ústavnom súde preukázalo, sťažnosť podaná krajskému súdu bola účinná natoľko, že krajský súd urýchlil postup v konaní a de facto rozhodol skôr (31. marca 2010), ako sa sťažovateľ obrátil so svojou sťažnosťou na ústavný súd (1. apríla 2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na použitie

ktorého je oprávnený podľa osobitných predpisov, bolo bezúspešné a neprinieslo sledovaný cieľ. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol ako neprípustnú.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, nezaoberal sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v predloženej sťažnosti (žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia).

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe krajského súdu dochádzalo k prietiahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť ústavnému súdu pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2010